

Leerrede over 1 Petrus 2: 21 - 25, uitgesproken door ds. J.H. Bogaard, evangeliedienaar te Sliedrecht.

Lezen - 1 Petrus 2

Zingen - Ps 118 : 7

Wanneer ons leven was als een gladde effen baan, een vermakelijk pad, waartoe zou dan het lied dienen, dat we opgezongen hebben:

De Heer' is mij tot hulp en sterkte,
Hij is mijn lied, mijn psalmgezing?

Maar het leven is noch een effen baan, noch een weg dien wij met vermaak gaan, maar een kruispad en een lijdensweg. Paulus noemt het: "Het lijden dezès tegenwoordigen tijds". Hij wist, mede uit eigen ervaring, dat het onmogelijk is een kind Gods te zijn en voorbereid te worden, zonder lijden onderworpen te zijn. Zonder kastijding is men slechts een bastaard. Doch de zoon bekent: "De Heer' is mij tot hulp en sterkte".

Als men daardoor leeft, dan leeft men dus zichzelf niet, maar de genade. Juist het tegenovergestelde van wat onze natuur wil, juist het tegenovergestelde van wat satan in ons gewrocht heeft, want dat leeft de zonde: In een mens is er niet anders, daarom kan hij niet anders opgeven uit het eigen als zonde. Vandaar dan ook de noodzaak om eens anderen te zijn en te leven. Maar dat staat gelijk met de strijd en het lijden op te nemen, daar alzo de wil Gods is. Hij brengt daaronder zichzelf uit in Zijn Zoon, wiens beeld dat uitdrukt. Paulus noemt dat: "Den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen".

Zo is dus het lijden dezès tegenwoordigen tijds een oefenschool, waaronder wij onszelf schrappen en verliezen, en van God geleerd en onderwezen worden. Zijn verborgenheden verkwikken onze ziel en verhelderen onze geest. Waaronder dan, gelijk wij reeds zeiden, de zondaar niet zichzelf leeft, maar gevormd wordt, opdat Hij in ons gaan en staan Zijn Zoon ziet en Zijn beeltenis in ons openbaar wordt.

Ten spijt van wereld en hel blijft nog op de aardbodem Zijn heilig kind Jezus, die gekomen zijnde en de aardbodem verlaten hebbende, heeft achtergelaten: "Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld". De gemeente is wel in lijden, maar met Zijn Godheid, majesteit, genade en geest wijkt Hij niet. Dat wordt openbaar in het pad, het lijden dezès tegenwoordigen tijds, waarin Hij Zichzelf uitdrukt.

Daarom behoeft het ons niet te bevreemden, dat de apostel zich zo uitspreekt: "Wij roemen ook in verdrukking". Dat houdt hem bij God en God verheerlijkt Zijn Zoon in zijn ziel en schenkt hem genade om uit Hem te leven.

Het is iets anders, dat men evangelisch in betrekking handelt of dat men in waarheid - dus van God - bewogen wordt. Rust de één in onderstand, de ander wordt gevormd opdat, gelijk Hij was, ook wij zijn in deze wereld. Dan kan daaruit de bede haar vervulling hebben: „O Zoon, maak ons Uw beeld gelijk". Zo dragen wij sieraad voor het aangezicht Gods. Is er nog heerlijker en dierbaarder denkbaar? Dat, wat hier een schade is naar de mens gerekend, een oneer naar het zeggen van de wereld, dat men daarin sieraad draagt voor God?

Door de banden was ook Paulus zoals hij was, in vorming en conditie, in gemeenschap van Christus.

Wij hebben het niet over geloofs-wetenschap, we hebben het over geloofs-leven, en dat doet zich gelden. Daar zegt dan ook de dichter van: "De Heer' is mij tót hulp en sterkte".

Het is zoveel als: Met Hem ga ik nu door het leven, dat is mijn deel in deze wereld. Is dat geen zegen, een onwaardeerbare gave Gods? Wat is Gods woord rijk, wat is het een goudmijn. Hij eigent en kent God alles toe, ook zichzelf zoals hij reilt en zeilt. Gelijk ook in dat lied uitkomt:

"Hij was het, die mijn heil bewerkte".

Dat is om de enig ware God in Christus Jezus met volkomen hart aan te kleven en Hem eigen te zijn. Opdat wij also wakende zijn in Hem, die met Zijn Vader is de wachter Israëls, die slaapt noch sluimert.

Levert het geloof in de enige God, in Zijn Zoon zulke heerlijke, dierbare en onschatbare vruchten op, hoe betaamt het dan, Hem, als het voorwerp des geloofs, boven alles te verheffen en alleen alle heerschappij, macht en hulde toe te kennen, ook over ons.

Opdat Gods genade en geest ons daartoe dienen, vraag ik een wijle uw aandacht voor het woord Gods, daartoe strekkende om dat gezegende voorwerp des geloofs op de rechte prijs te stellen en te verheffen, in de reinheid van onze ziel als onze lof op aarde. Om met Hem te leven door Zijn genade, en met Hem te sterven énen dood, opdat wij Christi zijn.

Het woord waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in het straks gelezen tweede hoofdstuk uit Petrus eersten brief, vanaf het 21ste tot en met het 25ste vers:

- 21 Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen;*
- 22 Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden;*
- 23 Die, als Hij gescholden werd, niet wedschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardiglijk oordeelt;*
- 24 Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden; door Wiens striemen gij genezen zijt.*
- 25 Want gij waart als dwalende schapen; maar gij zijt nu bekeerd tot den Herder en Opziener uwer zielen.*

Hierin ligt vervat de grondslag waaruit alle levende bediening der genade en der vriendschap Gods vloeit. Paulus zegt, en sluit zichzelf in: "Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen". Dus is alles enkel en alleen uit de genade, welke hun geschonken en bewezen wordt, door, in en uit Jezus Christus. Dit is een verborgenheid, is niet naar de trant van de wereld of wettisch ijverende mensen, die zichzelf bedoelen en zoeken. Dat geeft hij ook te kennen, want het sluit in een toenadering tot het werk Gods en des evangelies in Christus. Niet tot de wet. Daarbij is het hoogste cijfer, dat wij halen kunnen, de verdoemenis, want vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

Petrus noemt het dan ook "een geroepen zijn", en in het laatste vers "een bekeerd zijn tot den Herder en Opziener uwer zielen". Dus elk gevoelt al aanstonds: dat is buiten mijn natuur en boven mijn begrip, daar kan ik met het 'eigen' niets beginnen.

Daarom vinden wij in dit getuigenis van God in het bijzonder uitgedragen de tweede Persoon in Zijn lijden en sterven, een exempel, een voorbeeld tot zaligheid.

Geroepen behoeft niemand te worden, die God en Zijn Zoon kent en nabij is, maar iemand wordt geroepen omdat hij in afwezen is. Daarin wordt uitgedrukt de droeve staat waarin de gelovigen, welke Petrus aanschrijft, begrepen waren. Dat wordt ons zeer uitdrukkelijk in het laatste vers gezegd: "Want gij waart als dwalende schapen", dus nog niet bekeerd. Hier wordt bedoeld op die kostelijke en dierbare arbeid, die God aan een mens ten koste legt.

Deze arbeid strekt zich soms over weken, maanden of jaren uit als een werk van roepen, om de verharde en van alle geestelijk licht en genade ontblote zondaar tot Hem te trekken.

Het ziet dus op de ellendige toestand, waaruit God Zijn kerk neemt, Christus Zijn gemeente zoekt. Het zegt duidelijk en klaar, dat zij allen, ook Petrus zelf, handelend van de genade, vriendschap en liefde Gods, daartoe bewogen en bewerkt zijn geworden. Dat was niet door hun begrip en helder verstand, niet door hun goede wil; in beter leven. Nee, hij eigent dat alles enkel en alleen aan God toe, die roept en een aanvang maakt om een mens met zijn staat bekend te maken. De genade voert heerschappij en wordt hun te sterk, daardoor komen zij tot Hem.

Ik heb ook ruim achttien jaar achter mij liggen, waarin ik van God bearbeid werd. Ik bedoel de tijd voor ik in Christus was. Ik heb daarin ook mijn lang dralen en tegenstand gezien. Dus ik ben heus niet hier om wat loffelijks van mezelf te zeggen, maar alleen van God en Zijn werk.

Daarom wenste ik het opgemerkt te hebben, dat waar God hier spreekt van een roepen als van een Goddelijk werk, dat dit voor een elk de les insluit: Ik moet voor God verschijnen. Als dat niet het geval is, en er zouden dan toch nog geroepen mensen zijn, wie heeft het dan gedaan? Wij zouden doorgaan in de zonden, de lusten en hartstochten, maar als God ons roept komt er verandering.

Als iemand nu toch zich acht een geroepen mens te zijn, dat is, van God bewerkt te worden, en hij zou dat niet bij zich hebben, vrees ik ernstig, dat hij zich voor eeuwig bedriegt. Dikwijls kunnen zulke mensen vooruit, waar een ander moet blijven steken; ze zijn vrolijk, waar een ander in bezwaren gaat. Want die hebben bij zich: Ik zal eens voor Góð moeten verschijnen. Wie het dan niet voor de wind gaat en die bekennen moet: "Straks, wie weet hoe spoedig, sta ik voor de rechterstoel van God met al mijn zonden", die is het soms om te sidderen. Want er is niets bedekt, hetwelk niet zal ontdekt worden, en verborgen hetwelk niet zal geweten worden. Wat in het oor gesproken en in de binnenkameren verkondigd is, zal op de daken gepredikt worden. Innerlijk geeft hun natuur soms op: Ik wou, dat ik er niets van wist! Meestal gaan daarmee gepaard harde gedachten van God, omdat men niet vordert, de eigen werken kapot gedrukt worden, alle meningen en gissingen in het water vallen, en er niets de dag verdragen kan. Satan stookt soms nog met: "Anderen worden geholpen, maar jij wordt achteruit gezet en misdeeld". Als ge dan toch moet aannemen: "Ik moet voor God verschijnen", zoekt dan in dat web des duivels te blazen en als 't kan het weg te vagen.

Merkt dan op, er is hier wel sprake van een bewogen worden uit God, als roepende alle mensen in kennis en overtuiging: ik zal voor God moeten verschijnen. Maar dat is niet een roepen om verdoemd te worden. Dat wordt in de Schrift door de apostel Paulus en ook hier door Petrus zeer loffelijk van God gezegd.

Paulus zegt: "God is getrouw, door welken gij geroepen zijt. tot de gemeenschap Zijns Zoons Jezus Christus". Merkt op, daar belijdt de apostel Paulus, als evangeliedienaar, dat God ons niet roept tot de verdoemenis, maar dat wij leren een verdoemelijk schepsel te zijn, de dood aan de wet te hebben, en daarom roept tot het leven in Christus Jezus.

Petrus zegt hier: "Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft". Hij wijst ook heen naar de gunst, vriendelijkheid en barmhartigheid Gods.

Is het niet als een hof, waar de geur der vrije genade en milde vriendschap van alle zijden ons toewaait?

Die het gevoelt en beseft zou kunnen zeggen: "Ik ben op een gelukkige dag geboren. Mij wordt gemeld, dat God in Christus zondaren roept, dewijl Hij voor hen geleden heeft. Nu kan ik in Zijn bloed ontmoeten wat er tot het leven en de eeuwige zaligheid van node is". Is het niet als een hof van vrije gunst, vriendelijkheid en liefde?

De liefde, welke God hem in het hart geschonken heeft wil Petrus uiting geven; de verstrooiden dienende in al hun kommer, jammer en gebrek. "Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor om geleden heeft".

Wat ligt hierin begrepen? Dat een ieder, die de waarheid des heiligen evangelies gelovig en van harte heeft omhelsd en bekend, verstaan heeft - al is het dan nog niet in het bewustzijn - dat hier een werk van genade Gods in ligt, met andere woorden, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in, Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Zover als gij het evangelie der zaligheid bevindelijk leren kennen hebt in uw zonden en ellenden, terwijl u alle grond ontbrak en geen bestaan had voor God, doch Zijn geest u predikende Jezus de gekruiste, hebt gij dan kunnen laten dat te accepteren en te omhelzen? Ik niet. Maar de strijd heeft hierover gelopen: ik geloofde het wel, maar ik bezat het niet in bewustzijn, het was niet verheerlijkt in mijn ziel.

Zo zien we, hoe de apostel gemeenzaam en verenigd de gelovigen beschouwt in Christus, hoe hij hen liefheeft en dient om het werk Gods in hen. Niet als werkbazen of doden, maar als levenden, welke in de nood hunner ziel werden gebracht, omdat ze voor God moesten verschijnen.

Kom, tracht ook eens de geur van die hemelse bloemen in te ademen, die schone eenzijdige liefde en genade Gods tot en over u.

Gij zegt: "Ja maar er wordt hier gesproken van een voorbeeld des lijdens".

Recht! zo is het. Christus wil niet alleen in de mond beleden zijn en worden, maar wil in ons hart en leven nagetreden zijn, bemind, geliefd en omhelsd.

Nu staat vast, dat de roeping door de beweging des geestes Gods onder onze zonden, dewelke ons tót het werk Gods, tot de genade in Zijn Zoon drijft, dat dat niet slechts moet wezen een bloot belijden, een voor waarachtig houden. Maar het moet zijn een geworteld worden in dit werk der liefde, waaronder wij deze wereld wel kunnen missen.

Waar zulk een gave en schat Gods verheerlijkt wordt, leren we de wereld zien zoals ze is en kunnen we haar verachten. Is Christus dat niet waard?

Als wij op onze zonden zien, moet God ons noodzakelijk verderven. Als wij op de wet zien, moet God ons noodzakelijk verdoen. Als wij op de duivel zien, sleurt hij ons zeker in de hel, want we zijn machteloos. Dus dan is er maar één lichtpunt, Christus Jezus in Zijn genade.

Hoe kan het nu Gode aangenaam zijn en Christus een eer, dat wij dat slechts mooi vinden? Neen, Hij wil dat wij dat hartelijk liefhebben, het op de ware prijs schatten, en dat wij om zulk een werk der genade alles verloochenen en verlaten.

Als Christus ons zulk een gave is, wat betekent daarbij dan de hele wereld? Wat beduidt het of zij ons zegent of vloekt? Of het moet wezen dat wij aards zijn, op de mensen zien en zelf wat willen zijn en hebben, maar dat zal alles vergaan. Wij staan bij God in rekening, dus is er niets als alleen God in Christus Jezus. Die heeft zo'n waarde; waar heel de wereld vergaat, blijft Hij; waar alle schepselen sterven, blijft Hij. Hij maakt alle dingen nieuw in Christus Jezus, en dat voor eeuwig.

Een mens is nu eens zo, dan weer anders. Ik weet dat allemaal van a tot z. Als ik er over denk, dan moet ik zeggen: "Ik heb lopen slenteren en dwalen, langs en rondom U in mijn dwaasheid, luisterend naar mijn dwaalziek hart. Ik had U niet lief zoals het betaamde en daarom klaagde ik steen en been. Ik schatte U niet op de prijs die Gij waardig zijt, daarom deed ik wat niet betaamde".

Welke betekenis heeft nu Zijn lijden? Christus heeft de geroepenen een exempel nagelaten. Niet deze of die, maar hij eigent dat alle geroepenen toe, welke het geloof tot behoudenis der ziel belijden in Christus. Het geldt hun, die zelf bedorven, verloren, van alles ontbloot zijn, en daarom alleen zich verlustigen in Christus Jezus. Petrus spreekt nu van datzelfde werk: "Geroepen in Christus, die ons een exempel des lijdens nagelaten heeft".

Als wij de strijd gevoelen en het lijden onder een verdoemelijk 'eigen', dat zich nooit onder God wil geven, behoeven wij daar dan vreemd van te kijken alsof ons wat vreemds overkwam? Welnee, de apostel heeft het gezegd om dat verdoemelijk 'eigen' minder te achten dan Christus, opdat Hij met ons gaat strijden. God roept ons daartoe opdat wij gemeenschap aan Christus zouden hebben.

Dat 'eigen' is wel naar, ongelukkig, ja bedorven, zodat daar geen verwachting van is. Hier was je het af, daar komt de ongerechtigheid voor de dag. Vandaag een beetje beter, morgen lig je nog in dieper ellende. Dus dat is al lijden. Daarbij komt deze wereld. Uit onze aardse afkomst zijn we werelds, voelen ons thuis in haar, behoren tot haar. Christus roept ons uit Zijn genade en vriendschap tot Hem, tot het verlaten van de wereld. Dat brengt ook lijden mee.

Als wij niet meelopen in de zonden, dan vallen wij in ongenade bij de wereld. Als wij niet de eigengerechtigheid bedoelen, maar de waarachtige evangelische vrijheid der genade, zijn wij een aanstoot en een ergernis voor de wereld. "Zij houden zich vreemd als gij niet meeloopt tot dezelfde uitgieting der overdadigheid", zegt Petrus.

Paulus blies dreiging en moord tegen de discipelen, uit zijn aard en werkheiligheid. Hij was een vrome man, die God wilde behagen, maar hij haatte Hem dood in Zijn Zoon en erfdeel. Zijn woord is later, waar hij genezen is van zijn hoogmoed en eigengerechtigheid, handelend over het lijden dezès tegenwoordigen tijds: "En ook allen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden".

Paulus heeft het uit eigen ervaring, waar hij in zijn ijverzucht de gemeente Gods vervolgde. Dus ook een lijden.

Daarvan spreekt hier Petrus ook: "Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende".

Wij hebben nu ook ons deel op te pakken onder het verdoemelijk 'eigen' in deze profane of werkheilige wereld, die des duivels dienseresse is. En onder de vorst der duisternis, die met lede ogen aanziet, dat God het goede over ons uitvoert en daarstelt, en nu een plaag is bij dag en nacht. Dat is het deel van die Hem eren en aan Hem hangen.

Dat weet ook Petrus, die daaronder, zoals de geschiedenis meldt, zelf onderste boven aan het kruishout is gegaan. Die spreekt nu, dat Christus in Zijn lijden voor ons een voorbeeld heeft nagelaten.

Indien het wezen en de wortel der zaak bij ons is, dan kunnen wij niet leven buiten Christus en nemen alle strijd en lijden geduldig op. Dan volgen wij geen ander voorbeeld dan dat van Christus. Wij worden begenadigd om Hem te kennen ook in de kracht Zijner opstanding. Dan heeft elke zondaar, welke Christus groot acht, liefheeft en aanhangt, Hem zo groot te achten, lief te hebben en aan te hangen, dat hij dat lijden er om wil hebben om Jezus wil, ja alles wat daaraan verbonden is, al is het ook lijden.

Wat is dan de les? Dat Christus lijden als een voorbeeld is, in dezen zin, dat Hij ons leert verstaan: gij zijt in geen vreemd pad, daar ben Ik met al Mijn lijden en gehoorzaamheid in voor gegaan. Gij moogt denken dat het vreemd is, maar gij hebt abuis, dat komt maar omdat Mijne gedachten niet ulieder gedachten en Mijne wegen niet uwe wegen zijn. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, zijn Mijne gedachten hoger dan ulieder gedachten en Mijne wegen hoger dan uwe wegen. Wij zouden soms schreeuwen: "Ik verga"! Maar Christus zegt: "Hier ben Ik, gij zult niet vergaan".

Zo wordt het een exempel, dat onze ziel aanvuurt om Hem aan te hangen, alleen en boven alles lief te hebben. Als het wezen moest van alle schepselen af, om énen Zaligmaker, om énen Middelaar Gods en der mensen, want in Hem is de zaligheid. Een exempel.

Op een keer was ik zeer naar en eng. Ik gaf nog gehoor aan hetgeen me door satan werd gezegd: "Je bent een mens, dat buitengewoon van God bezocht wordt. Velen krijgen hun verdoemenis in de eeuwigheid, maar het lijkt wel of jij haar hier al hebt." Op een ochtend werd het zo hevig, ik was met één sprong uit 't bed, denkende, ... daar komt God met Zijn oordelen en Hij zal me slaan dat er geen helen aan is. Maar het was niet zo. Ik wierp me neer, me welbewust: ik moet mijn oordeel ontvangen. Doch daar was Jezus en die droeg mijn oordeel. Daar droop Zijn zweet als grote druppelen bloed op de aarde.

Dan is Christus een exempel. Ik moest dat pad lopen, dat kon niet anders, die kant moest het uit. Hoe zouden wij anders ooit bij Hem komen, vernederd, verbroken, verloren, alle grond kwijt en Hem alleen begerende? Hoe zouden wij anders met Hem in Zijn dood gemeenschap hebben?

Wij zouden denken, dat het werk der bekeerden een werk was van juichen en springen. Het is wel zo groot, dat zij dat eeuwig zullen doen, maar hier is het er de tijd en plaats niet toe, het is hier strijden. Wij worden tot strijd en lijden geroepen, gelijk Christus een exempel des lijdens heeft nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen. Om nu om Christus wil alles op te pakken, en alzo Zijn discipel te zijn, een kind Gods. "Die achter Mij wil komen, neme zijn kruis op en volge Mij". Wij worden door de genade en de geest Gods, Gode geheiligd en geroepen Hem te vereren en lief te hebben boven alles, alle goederen van deze tijd, welke ook, los te laten. Dit alles overkomt ons, opdat we Hem verheffen, die eeuwig ware God in Christus Jezus, zelfs ook dan als wij in lijden zijn.

Wat nu die God en Middelaar op aarde wederver, wedervaart dan ons ook. Zij delen met Hem. Wordt Hij vereerd en verheerlijkt, zij delen er in. Maar wordt Hij veracht, miskend en naar eer en kroon gestoken, dan gebeurt dat ook hun. Wij worden geroepen die enig ware God te erkennen, te belijden, te vereren, en daaronder wedervaart elk kind Gods hetzelfde als Jezus, al is het ook in mindere mate. Christus lijden is een exempel. Wij hebben dat na te volgen om Gods wil, al was ook ons deel de wreedste, schandelijkste en smadelijkste dood. Maar dan nemen wij die op in ere.

Verleden week heb ik nog liggen zeggen: "Al was U mijn leven lang een zwijgend God voor me, toch verbind ik mij voor Uw aangezicht, een zwijgend God aan te hangen, al was het tot mijn dood". Toen kwam ook het exempel van Christus lijden voor de dag. Maar terwijl ik dat bekende, ging Hij mijn ziel prijzen in de sierlijkheid der genade des Geestes Gods, die op mij lag. Toen zag ik tweeledig. Hier benauwd door het wild gedierte, vergruisd, vertrap, **en daar** .oP de tong van Christus, opdat Hij zou kunnen proeven, dat wij Gods eer bedoelen.

Christus heeft lust tot waarheid in het binnenste.

De reine leer van Christus is dierbaar, maar Hij vraagt, dat wij haar beleven en Zijn voetstappen navolgen. Dan komt van zelf de vraag: "Hoe was Jezus, wat deed Hij en hoe wandelde Hij?"

Het antwoord volgt hier in de tekst. Er wordt van Hem gezegd: "Die geen zonden gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijnen mond gevonden".

Nu is ieder mens leugenachtig, alleen God is waarachtig, hoe zullen wij dan hierin Christus voorbeeld volgen? Dat kan toch niemand? Neen, dat kan ook niemand en toch worden wij er toe geroepen. Dat ligt dan in God.

Hier gaat het niet over het knap geloof van een mens, maar over de roeping Gods.

Gods werk is mensen te roepen, om Christus - die het exempel nagelaten heeft - te volgen. Van Hem staat: "Die geen zonden gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijnen mond gevonden; die, als Hij gescholden werd, niet weder schold, en als Hij leed, niet dreigde". Dat is in Hem goddelijk, zo kan het geen mens hebben. Want wij zijn ongoddelijk, aard, duivels. Dus dat kan zo niet, wel in een ander, als wij Hem ingelijfd worden. Dan is het God de Zoon in ons, die ons Zijn voorbeeld voorhoudt, en de roepende Jehova, die ons Hem doet volgen.

Waar dan geen zonde is, daar is ze niet, ook geen bedrog in de mond. Daar spreekt de zondaar uit de genade, welke God zelf in de ziel legt en daaruit zichzelf verheerlijkt, en hun ziel zegent. Daar het alles genadewerk is, is het dus naar het exempel van Christus. Het is de roeping, en niet ons geloof; de genade en geen werk van ons; het is de Wijsheid, die het alzo bestelt en niet ons begrip.

Als het over ons begrip en werk gaat, geldt: "Het dwaze Gods is wijzer dan de mensen, en het zwakke Gods is sterker dan de mensen". Wij verliezen en verspelen alles, en gewinnen Hem. Hier is het de genade, welke heerschappij voert tot het eeuwige leven en doet bekennen: "Abba! lieve Vader". En Hij spreekt dan zichzelf uit zoals Hij het nog nimmer deed in Christus. Zoals zij Hem nooit hebben ontmoet, ontmoeten zij Hem dan. Daarom rijst het gebed uit de nood, uit deze hel hier beneden tot de troon, dat Hij ons vorme, schikke, richte en beziele, opdat wij niet onszelf leven, maar Hem. Als wij dat doen weten we het vaak zelf niet.

Enige dagen geleden was ik op een begrafenis van een man, die slapende gestorven was. Ik had niets en zuchtte: "O, God, laat alles wat van de aarde is, van mij en allen geweerd worden". Nu, de tijd dat ik er geweest ben, is er niet over aardse dingen gerept. Toen ik weer thuis was moest ik mezelf onderzoeken en zat te zeggen: "O grote majesteit Gods, hoe ben ik dus? Mijn kennis is gevlogen, mijn wetenschap is weg". Toen wees Hij me aan: "Omdat gij niet uwszelfs zijt". Dan is het om de armen er omheen te slaan en de ziel zegt dan:

Wie heeft er dan lust om dien God te vreezen,
't Allerhoogst en eeuwig goed.
God zal zelf zijn leidsman wezen,
Leren hoe hij wand'len moet.

Dat doen we op uit God in Christus, wiens voetstappen we drukken en ook trachten door Zijn Geest en gemeenschap te blijven drukken.

Dan volgt nog: "Die als Hij gescholden werd, niet weder schold en als Hij leed niet dreigde, maar gaf het over aan Dien, die rechtvaardiglijk oordeelt".

Christus leed niet als een kwaaddoener, dat zeiden de Joden, dat dachten de heidense soldaten, maar zo was het niet. Hij leed naar het voornemen en de raad Zijns Vaders, en wat Gods raad tevoren bepaalde, leefde Hij uit. Dan lijden ook wij naar de wil Gods en geven het oordeel over aan God almachtig. Christus is daarin de voorganger en roept Zijn discipelen toe: "Volgt Mij".

Daarom wijst Petrus ons op dat grote voorwerp des geloofs. Hij wil zeggen: "Gij moogt niet werelds handelen, gij moogt geen wraak oefenen. Laat het u genoeg zijn dat God dat doet, die de wreker is over alle kwaad van de mensen. "Die zelf", zegt hij, "onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout". Dat tekent de innerlijkste, dierbaarste, dienende liefde.

Iemand zou kunnen zeggen: "Moet dat dan ook al als een exempel genomen worden?"

Luister naar wat Johannes zegt: "Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft, en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen". Dus dan komt het uit de liefdebron. Dat is niet vleselijk, maar geestelijk. Daar heersen wij niet, maar de liefde dient uit de gemeenschap die genoten wordt.

Hier ligt dan een exempel ter betrachtning en ter navolging, gegrond op goddelijke en eeuwig geldende liefde.

Petrus zegt niet: "Mijn zonden of uw zonden", neen, "die zelf o n z e zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout".

Wie het dan niet weet, kan het bevindelijk leren. Christus de verzoening onzer zonden, in Zijn lichaam zonde voor ons gemaakt.

Waarom deed Hij dat? Wij kunnen zeggen, om een mens met God te verzoenen.

Ja, dat is ene kant. De andere is: "Opdat wij der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden", en dat wij ons Gode zouden laten heiligen door de liefde van Christus, die ons daartoe dringt en doopt in Zijn genade.

Een mens heeft niets als zonden. Dus moet het de genade zijn, de vriendschap en de liefde Gods door Jezus Christus en de gaven van Zijn Geest, die ons der zonden afgestorven doen zijn.

Leert Petrus en de apostelen, dat wij van de zonden af kunnen wezen?

Neen, maar zij noemen dat een versterven, een afsterven, gelijk ook de catechismus leert aangaande de dood, dat het niet is een betaling voor de zonden, maar een afsterven der zonden en een doorgang tot het eeuwige leven. Dus met het doel om ons te doen sterven aan deze wereld en onszelf legt Christus ons de banden, smarten en armoede op, opdat wij de handen naar Hem uitsteken en aan Zijn troon hangen. De vruchten daarvan zijn zeer zoet.

Als het er is, hoeven we niet te zoeken: Is toen dit en dat, wat God aan mij gedaan heeft, wel waar geweest? Neen, want een nieuwe uitvloeiing Zijner genade tot ons bewijst dat. Het heden verklaart, verlicht en verzekert het verleden, en geeft hoop en verwachting voor de toekomst.

Tenslotte, in het laatste vers neemt Petrus alles samen, wat de mens is en wat God doet in Christus Jezus. „Want”, zegt hij, "gij waart als dwalende schapen, maar gij zijt nu bekeerd tot den Herder en Opziener uwer zielen".

Christus zelf noemt ons: "Zij zijn als schapen die geen herder hebben". Zij zoeken bevrediging, zoeken leven en zaligheid, maar niet bij de herder. Zij zoeken het in zichzelf, in de wereld, in hun verwachting uitzien. Dat noemt Hij dwalen als schapen. Hij noemt hen geen dwaalgeesten, neen, hij noemt die dat zoeken, dwalende schapen die geen herder hebben.

De openbaring Zijner eeuwige liefde, waarin Hij hen te sterk wordt en zij alles in Hem vinden, noemt Petrus: "Maar nu bekeerd tot den Herder en Opziener uwer zielen". Dit geeft dus te kennen, dat elk die tot Christus bekeerd wordt, en in Hem gelooft, niet meer een dwalend schaap is zonder Herder. Jezus is hun herder. Hij houdt opzicht over hunne zielen, bewaart en beschut hen en schenkt hun Zijn hemelse, onvergankelijke eeuwige schatten en gaven der genade.

Legt nu de hand in uw boezem en ziet zelf hoever het met u staat. Huldigt en eert gij Christus, gelijk de Schrift dat wil? Gunt gij Hem waarlijk de hoogste plaats, is Hij uw enige verwachting? Dat dan al wat tussen Christus en u scheiding brengt, wegvallt. Gij zult u niet anders kunnen zien dan verloren in uzelf, wel duizendmaal de hel verdiend, maar zult bevinden, dat de genade, die u in Christus toegebracht wordt, strekt tot eer, lof, prijs en bedanken van Zijn nooit volprezen naam en goedheid.

En voorts ligt hier het voorbeeld voor ons hart en leven, onze handel en wandel.

Helpe ons daartoe God almachtig door Zijn eeuwige Geest, opdat Christus alzo in ons wone, Hij onze wettige eigenaar zij, en het voetspoor, waarin Hij voorging, van ons gedrukt worde. Om eenmaal te worden verwelkomd, gelijk Hij dat Zijn uitverkorenen en beminden doet: "Kom dan in en beërf dat koninkrijk, dat u bereid is van voor de grondlegging der wereld". Om Gode dank, eer, hulde en aanbedding in volmaaktheid toe te kennen, eeuwig en altoos.

Amen.

Nazang - Psalm 72 : 8